

EEN ROY GRACE-THRILLER **15**

PETER JAMES

EEN DATE MET DE DOOD

I

Maandag 24 september

‘Het leven is dan misschien niet het feestje waarop we gehoopt hadden, maar zolang we hier zijn, moeten we dansen,’ zei Gerald Ronson altijd. Gerry was degene die hem hiertoe had aangezet, de reden waarom hij nu in de aankomsthal van Gatwick Airport stond. Dansen werd nu een beetje lastig, maar zijn hart ging wel ontzettend tekeer!

Ze kon elk moment verschijnen.

Zijn kaarsrechte militaire houding, conservatieve tweedpak, suède brogues en nette grijze kapsel – eerder vandaag nog bijgeknipt – waren in tegenspraak met de pure, haast kinderlijke blijdschap op zijn gezicht. Hij stond op en neer te wippen van opwinding. Van verwachting. De zenuwen gierden door zijn buik. Hoewel hij de zestig naderde en wist dat het belachelijk was, voelde hij zich vandaag als een tiener op zijn eerste date. Hij wachtte al zo lang op deze dag – bijna een jaar – dat hij amper kon geloven dat het eindelijk zo ver was – dat zij er eindelijk was!

De meeste mensen om hem heen waren taxichauffeurs met naambordjes in de hand, hoopvol turend naar de mensen die door de schuifdeuren kwamen. Johnny Fordwater, echter, stond er met een boeket roze rozen, zo enorm dat hij het met beide armen moest omklemmen. Normaal gesproken zou de oud-soldaat zich opgelaten voelen met zo’n boeket, want hij was niet echt een bloemenman, maar vandaag was anders. Vandaag kon het hem geen bal schelen wat anderen zouden denken. Hij liep op wolkjes en had maar één gedachte in zijn hoofd: Ingrid. Ze kon elk moment de aankomsthal in stappen. De liefde van zijn leven. Die hem had verteld dat ze dol was op roze rozen. En roséchampagne. Waarvan nu een goede fles in een ijsemmer in zijn appartement in Hove op haar stond te wachten. Laurent Perrier, vintage. Chic.

Voor een heel chique dame.

Het wachten was een kwelling. De vlinders in zijn buik werden dol. Vlinders die hij niet meer had gevoeld sinds zijn eerste date met Elaine, meer dan veertig jaar geleden, toen hij als jonge student nerveus uit zijn verroeste Mini was gestapt om aan te bellen bij haar ouderlijk huis dicht bij de boulevard van Brighton.

De deuren gingen weer open. Een ouder echtpaar op een luchthaven-

wagentje, met hun koffers achterin. Een grote Midden-Oosterse familie vergezeld door een kruier met een volgeladen bagagekar. Een moeder en zoon-tje, allebei met een eigen rolkoffer met tijgerprint. Een groep serieus ogende mannen in pakken. Twee nonnen. Een man gekleed in een korte broek, hawaïhemd en slippers en een vrouw met een sombrero zo groot als een tipi op haar hoofd, allebei met bontgekleurde rolkoffers.

Kom op, Ingrid! Mijn schat, mijn liefste! Mein Liebling, mein Schatz!

John keek op zijn horloge: 19.08 uur. De vlucht uit München was vijftig minuten geleden al geland. Hij keek op het aankomstbord, pakte zijn telefoon en controleerde voor de vijfde of zesde keer de flighttracker-app. Tweeënvijftig minuten geleden inmiddels. Waarschijnlijk vertraging in de bagageafhandeling – dat gebeurde hier vaker. Hij bekeek de bagage van de passagiers die net naar buiten waren gekomen, op zoek naar de opvallende easyJet-labels waardoor hij zou weten dat ze waarschijnlijk van de vlucht uit München kwamen. Dezelfde vlucht als zijn geliefde.

Ingrid Ostermann.

Hij was dol op alles aan haar, inclusief haar naam. Zo mysterieus, zo exotisch. Een vrouw van de wereld!

De schuifdeuren gingen open voor een blonde vrouw, eind dertig, met een coole zonnebril, een kort leren jack en enkellaarzen. Ze liep met zelfverzekerde pas en trok een duur uitziende koffer achter zich aan.

Ingrid!

Zijn hart maakte een dubbele salto. En nog een!

Maar zakte naar zijn schoenen toen ze dichterbij kwam en hij beseftte dat ze Ingrid niet was. Toch?

Ze liep straal langs hem heen. Hij wilde net haar foto op zijn telefoon erbij pakken, toen ze naar iemand anders zwaaide. Even later viel ze een lange vent met een paardenstaart in de armen.

Maar in elk geval kwamen de passagiers van de vlucht uit München nu door, dacht hij. Hoopte hij. Hij wachtte nog eens vijftien minuten. Twintig minuten. Zag meer dan genoeg easyJet-labels, maar geen Ingrid. Hij keek op zijn telefoon. Ze had beloofd hem een berichtje te sturen zodra ze landde, maar misschien had ze met haar Duitse telefoon nog geen verbinding kunnen krijgen. Hij stuurde haar een berichtje.

Ik sta al op je te wachten, mein Liebling!

XXXXXXXXXXXX

John bleef op het schermje kijken, wachtend op een reactie. Was ze vergeten haar telefoon weer aan te zetten?

Ineens hoorde hij pal naast zich een mannenstem. ‘Meneer Fordwater?’

Hij draaide zich om en zag een kale, gedrongen vijftiger in een pak met stropdas, vergezeld door een jonge vrouw van eind twintig, met een scherp geknipt blond kapsel en gekleed in een donker broekpak.

‘Ja?’ zei Johnny, geschrokken door hun plotselinge aanwezigheid. Was er iets gebeurd?

‘John Charles Fordwater?’

‘Ja, dat ben ik.’

De man hield een insigne omhoog. ‘Rechercheur Potting en brigadier Wilde van de afdeling Zware Criminaliteit, politie Surrey en Sussex, meneer. We zijn gebeld door uw zus Angela, die zich zorgen om u maakte. Ze vertelde ons dat een van onze collega’s een paar maanden geleden al eens met u heeft gesproken, dat u hier vandaag zou zijn en waarvoor. Kunnen we u even spreken, meneer?’

Johnny ervoer een moment van volkomen onthutsing. Zijn binnenste voelde als een neerstortende lift toen hem een vreselijke gedachte te binnen schoot. ‘O god, zeg alstublieft niet dat Ingrid een ongeluk heeft gehad. Alstublieft.’

‘Zou u even met ons mee willen gaan naar het kantoor van de luchthavenpolitie, meneer Fordwater?’ vroeg rechercheur Potting. ‘Het is een ritje van slechts vijf minuten.’

‘Alstublieft, zeg dat het goed met haar gaat. Ze heeft toch geen ongeluk gehad?’

‘Er is geen ongeluk geweest, meneer, nee,’ zei brigadier Wilde terwijl ze naar buiten liepen, waar een politiewagen geparkeerd stond.

‘Godzijdank, God zij dank daarvoor,’ zei Johnny terwijl zijn verwarring werd verdrongen door opluchting. ‘Ik maakte me namelijk al zorgen, snapt u. Ik stond te wachten... om haar op te halen van haar vlucht.’ Hij keek een beetje schaapachtig naar het boeket in zijn armen.

‘Ik vrees dat Ingrid Ostermann niet op die vlucht zat, meneer.’

Johnny keek de agente aan en kreeg weer dat vallende gevoel. ‘Hoezo niet? Wat is er gebeurd?’

Een kort moment keken de politieagenten elkaar onbehaaglijk aan, maar toen antwoordde brigadier Wilde met veel medeleven: ‘Ik weet niet goed hoe ik u dit moet vertellen, meneer. Het spijt me echt, want ik vermoed dat dit nogal een schok voor u zal zijn. Onze inlichtingen wijzen erop dat de dame op wie u wacht, Frau Ingrid Ostermann, helemaal niet bestaat.’

Maandag 24 september

Er kwam een berichtje binnen.

Trek je kleren uit, meine liebe Lena, ik wil je mooie lichaam zien!

Lena Welch, in haar appartement op de zesde verdieping aan de Müllerstrasse in München, voelde een erotisch getint en een verlangen dat ze al heel lang niet meer had gekend. Dankzij drie glazen prosecco waren haar normale remmingen nu zo goed als verdwenen. De gescheiden vrouw voelde zich geveleid door de aandacht van de knappe man die ze via een onlinedatingbureau had leren kennen. Ze onderhielden nu al drie maanden contact, maar hadden elkaar nog niet ontmoet.

Ze hield zichzelf graag voor dat ze op haar zevenenveertigste nog steeds aantrekkelijk was. Omdat ze trouw naar de sportschool ging en drie keer in de week hardliep, wist ze dat haar lichaam nog geweldig fit was, vooral voor iemand die drie kinderen had gebaard, die inmiddels allemaal studeerden. Vijf jaar lang had ze geleden onder haar echtscheiding. Een huwelijk van twintig jaar, gestrand omdat haar fierefluitende echtgenoot Jorg liever het gezelschap van jongere vrouwen opzocht en de verantwoordelijkheid voor zijn opgroeiende kinderen ontliet.

Maar uiteindelijk was iets van haar oude zelfvertrouwen teruggekeerd en had ze het advies van haar zus aangenomen, die zich na het overlijden van haar man had ingeschreven bij een onlinedatingbureau en Lena had overgehaald hetzelfde te doen. En ze had gelijk gehad: een paar maanden onliefirten had wonderen gedaan voor haar ego. Door de ervaringen met haar ex-vertrouwde ze mannen echter een stuk minder snel. En ze had een goede reden, sinds kort, om Dieter Haas niet helemaal te vertrouwen. Ook al was hij de enige van haar huidige flirts die ze eigenlijk echt leuk vond.

Totdat ze had ontdekt dat hij niet echt bestond.

Op het bureau voor haar lagen foto's van een blonde hunk. Op de ene foto showde hij een Prada-pak op een catwalk. Op een andere foto was zijn prachtig gespierde lijf alleen in een strak zwembroekje gehuld en stond hij

in een jachthaven ergens aan de Middellandse Zee. Op een derde leunde hij in een cool zwart jack en met een Ray-Ban-zonnebril tegen een bar, met een heel mooi meisje dat bewonderend naar hem keek.

De vierde was een pornografische foto, waar hij spiernaakt op stond.

De foto's pasten geen van alle bij zijn advertentie op de Duitse datingsite ZweitesMal.de.

Vijfendertigjarige gescheiden man, luchtverkeersleider, zoekt vriendschap met pittige blonde dame voor pret, plezier en wie weet wat nog meer?

Lena nam nog een slokje prosecco voor wat jenevermoed en stuurde terug:

Je zult moeten wachten tot je hier bent om te zien wat ik aanheb ;-)

Binnen enkele seconden antwoordde hij:

Meine liebe Lena, ik kan niet wachten!

Ze keek nog eens naar de foto's van meneer Te-Mooi-Om-Waar-Te-Zijn. Ze had zo genoten van het mailen met hem, totdat langzamerhand tot haar doordrong dat sommige dingen die hij zei, zijn smoezen om een persoonlijke ontmoeting uit te stellen, gewoon niet klopten. De druppel kwam toen hij vroeg om een lening van vijftiwintigduizend euro voor de ziekenhuiskosten van zijn moeder.

Dat had zodanig haar argwaan gewekt dat ze een uitgebreide zoektocht op internet was begonnen. Met haar achtergrond in de IT en met de hulp van een oud-collega die nagenoeg een hacker was, dacht ze nu zijn ware identiteit te hebben ontdekt.

Voordat ze haar zus dit allemaal vertelde en naar de politie stapte, had ze echter bewijs nodig. Daarom had ze hem vanavond bij haar thuis uitgenodigd, zogenaamd om hem het geld te geven waarom hij had gevraagd. Ze had een verborgen camera en opnameapparatuur geplaatst.

Maar zou hij toehappen?

3

Maandag 24 september

Tot zover nog niks.

Zijn inlichtingen klopten niet. Shit. En hij voelde zich ook shit. Zijn hoofd tolde weer; een van de symptomen die op willekeurige momenten terugkeerden, meestal wanneer hij er het minst op zat te wachten. Achter het getinte glas van zijn grijze Passat, geparkeerd langs de Müllerstrasse in een woonwijk van München, zette Andreas Vogel zijn surveillance voort. Hij dronk een blikje lauwe cola en stak regelmatig een nieuwe sigaret op, waardoor hij zich telkens nog slechter voelde. Het bleef maar motregen. Een fijn laagje vocht over de autoruiten waardoor hij nog onzichtbaarder werd, al belemmerde het ook zijn zicht op het appartementengebouw, een stukje verderop aan de overkant van de straat. Een typisch Beiers gebouw, geel geschilderd, met rode dakpannen en piepkleine balkonnetjes.

Lena Welch, de vrouw die hij moest gadeslaan, was al meer dan vier uur thuis, dat wist hij heel zeker. Hij had haar bij thuiskomst vergeleken met de foto op zijn telefoon: in de veertig, blond haar, gekleed in een chique regenjas en hoge laarzen. Ze had het poortje in het smeedijzeren hek geopend, was door de voordeur naar binnen gegaan en niet meer naar buiten gekomen, dat wist hij ook zeker. De achterdeur was alleen maar een nooduitgang, en er zou een alarm afgaan als die werd gebruikt. Vogel voelde zich dan momenteel niet helemaal fit genoeg voor zijn werk, maar hij was professioneel genoeg om haar niet onopgemerkt te laten wegglippen. Er brandde licht in het appartement op de zesde verdieping; volgens de plattegrond die hem was gegeven zou dat haar woning moeten zijn.

Plotseling verstijfde hij. Koplampen in zijn achteruitkijkspiegel. Er reed langzaam een auto door de straat, alsof de bestuurder op zoek was naar een adres. Een donkere sedan. Een Audi. Hij reed langs, en in de gloed van een straatlantaarn zag Vogel de silhouetten van twee inzittenden. Afrikaans uitzijnde mannen.

Die twee?

Een tel later werd zijn uitzicht echter versperd doordat er een grote camper naast hem stopte.

'Rij door!'

Het portier aan de passagierskant ging open. Een mollige vrouw stapte uit, maar bleef vervolgens op luide toon met de bestuurder van de camper staan praten. Een volgende auto die erachter moest stoppen, toeterde al snel, maar de vrouw bleef in het Duits tegen de bestuurder praten.

'Rij door!' herhaalde Vogel gefrustreerd.

De auto achter de camper toeterde nog een keer.

4

Maandag 24 september

Johnny Fordwater zat zwijgend achter in de auto op de korte rit van de North Terminal van Gatwick naar het kantoor van de luchthavenpolitie. Almaar opgefokter staarde hij naar zijn telefoon, vurig hopennd dat er een berichtje van Ingrid zou verschijnen. De politie had geen idee. Natuurlijk bestond ze wel! Ingrid en hij waren dolverliefd. Ze zouden een nieuw leven beginnen, samen. Zij had alles in Duitsland verkocht om bij hem in Engeland te komen wonen. Hij had nieuwe vloerbedekking in zijn appartement laten leggen en erg zijn best gedaan om het er gezellig te maken.

De rechercheur achter het stuur draaide zijn raampje omlaag toen ze een slagboom naderden en hield een kaart tegen de lezer. Ze parkeerden op een omheind terrein waar verschillende politievoertuigen stonden.

Onderweg door de septemberwarmte vapete de mannelijke agent even snel, en toen gingen ze een onopvallend gebouw van twee verdiepingen in, waar het naar oud linoleum rook. Boven leidde een saaie gang met wat posters aan de muren naar een functionele, vensterloze kleine kamer. Binnen stond een metalen tafel met drie stoelen en aan de muur erboven hing een camera.

‘Wilt u iets drinken, meneer Fordwater?’ vroeg Velvet Wilde. ‘Thee, koffie?’

John was misselijk van ongerustheid. Verdoofd. Hij wist niet wat hij wilde. ‘Alleen een beetje water, alstublieft.’

Toen de twee politieagenten hem even alleen lieten, pakte hij zijn telefoon weer. Er was hier overduidelijk sprake van een vreselijk misverstand. Had Ingrid haar vlucht gemist? Daar zouden allerlei redenen voor kunnen zijn, zoals een afsluiting op de weg naar het vliegveld vanwege een ongeval of iets van dien aard. Hij stuurde haar nog een berichtje. Misschien vergiste de politie zich en stond ze gewoon nog in de bagagehal op haar koffer te wachten? Of bij een loket om melding te doen van vermiste bagage?

Er kwam geen reactie op zijn bericht.

Hij belde haar nummer.

Hij kreeg een boodschap in het Duits te horen, die hij niet verstond, maar het leek erop dat er een of ander probleem met het nummer was.

Lag het netwerk plat? Had Ingrid haar telefoon verloren? Was haar accu leeg?

De twee politieagenten kwamen weer binnen. De vrouwelijke agent – brigadier Wilde, herinnerde hij zich – zette een bekertje water voor hem op tafel. Hij bedankte haar.

‘Meneer Fordwater, vindt u het goed als we dit gesprek opnemen?’ vroeg ze.

‘Tuurlijk, waarom niet,’ antwoordde hij somber.

‘We hebben u op de luchthaven opgezocht na een telefoontje van uw zus Angela, omdat we denken dat u doelwit bent in een fraudezaak die wij momenteel onderzoeken. U herinnert zich vast nog dat een collega van ons, brigadier Helen Searle, een paar maanden geleden met u heeft gesproken omdat ze vermoedde dat u mogelijk slachtoffer was van internetzwendel. U was het daar destijds niet mee eens, maar wij denken dat de situatie nu is veranderd en willen u graag wat vragen stellen.’

De twee agenten namen tegenover hem plaats. Brigadier Wilde drukte op een knop op een bedieningspaneel en keek in de camera. ‘Het is 20.10 uur, maandag 24 september. Brigadier Wilde en rechercheur Potting in gesprek met John Charles Fordwater.’ Ze schonk hem een geruststellende blik.

‘Meneer Fordwater, mag ik vragen hoe u voor het eerst met Ingrid Ostermann kennismaakte?’ begon Potting.

Hij bloosde. ‘Online, op een Duitse datingsite.’

‘En wanneer was dat?’

‘Bijna een jaar geleden.’

‘Zou 22 oktober kunnen kloppen?’

‘O, dat weet ik echt niet meer. Het zou kunnen.’

‘En dit was uw advertentie op die site? “Weduwnaar, medio vijftig, oud-legerofficier, golfer met handicap veertien, enthousiast wandelaar, houdt van wijn en goed eten, kan de Times-kruiswoordpuzzel binnen tien minuten oplossen, zoekt gelijkgestemde dame voor gezelschap en mogelijk romantiek.”’

Johnny haalde zijn schouders op. ‘Klopt. Ik was al vier jaar alleen, namelijk, sinds het overlijden van mijn geliefde Elaine. Ik heb ooit als soldaat in Duitsland gestationeerd gezeten en was toen erg gecharmeerd van de Duitse vrouwen. Ik was in die tijd al getrouwd en ben nooit mijn boekje te buiten gegaan, maar ze spraken me op de een of andere manier altijd aan. Ze leken me heel sterk, zelfverzekerd en levenslustig.’

‘Wanneer begon die dame u om geld te vragen, meneer Fordwater?’

‘Waarom wilt u dat weten?’

‘Het kan relevant zijn, meneer.’

Johnny haalde zijn schouders weer op. ‘Ongeveer een maand nadat we voor het eerst contact hadden. Ze zou een weekend hierheen komen, maar op weg naar het vliegveld botste er iemand achter op haar auto. Ze zei dat haar ex haar bankrekening had leeggehaald, dus maakte ik drieduizend euro over zodat ze haar auto kon laten repareren. O, en nog tweeduizend euro voor medische dingen, een whiplashonderzoek en een MRI-scan en zo. Kennelijk had haar ex de verzekeringspremie voor haar ook niet meer betaald.’

‘Is het bij die bedragen gebleven?’ vroeg Potting.

‘Aanvankelijk, ja – als lening. Ongeveer drie weken later betaalde ze alles terug – en ze was zelfs zo lief om er tweehonderd euro bovenop te doen, als rente!’

‘Heeft ze u terugbetaald?’ vroeg Potting verbaasd.

‘Ja, inderdaad.’

‘Hebt u haar daarna nog meer geld gestuurd?’ vroeg Wilde.

Johnny aarzelde. ‘Ze wilde naar mij toe komen, maar dat kon niet als haar twee zonen van hun particuliere kostschool gestuurd werden omdat haar ex het schoolgeld niet had betaald. Ik maakte dertigduizend euro naar haar over zodat zij hun schoolgeld kon betalen – wederom als lening. Ze zei dat ze me zou terugbetalen zodra haar scheiding rond was en hun echtelijke woning was verkocht – volgens de Duitse wet heeft ze recht op een behoorlijk deel van de verkoopsom.’

‘Hebt u nog meer geld naar die dame overgemaakt, meneer Fordwater?’ drong Wilde aan.

Hij begon een beetje geïrriteerd te raken. ‘Luister, eerlijk gezegd is dit nogal gênant en wil ik er eigenlijk niet meer over praten. Kunnen jullie me terugbrengen naar de luchthaven zodat ik mijn auto kan ophalen?’

Dankzij haar recente werk met de afdeling Financiële Delicten wist Velvet Wilde dat slachtoffers van fraude een aantal fases doorliepen: ontkenning, twijfel en gedeeltelijke acceptatie, daarna realisatie, woede en beschuldiging, waarbij alles en iedereen de schuld kreeg. Meneer Fordwater volgde nu ook dit diep tragische patroon.

‘We zullen u terugbrengen,’ zei Potting. ‘Maar kunt u ons eerst vertellen of u nog meer geld aan Ingrid Ostermann hebt overgemaakt, meneer Fordwater?’

‘Het is “majoor”,’ reageerde hij gepikeerd. ‘Waarom moet u dat weten?’

‘Zoals ik al eerder zei, het is mogelijk relevant, meneer... Majoor.’

‘Nou, oké, ja, wel wat.’

‘Hoeveel dan?’

Johnny zweeg een poosje, en toen zei hij: ‘Nou, behoorlijk veel, eigenlijk.’

Hij viel weer even stil, starend naar zijn donkere telefoon. ‘Ze heeft geld nodig voor een goede advocaat om het tegen haar manipulatieve ex op te nemen. Die zijn niet goedkoop, dus heb ik haar daarvoor zestigduizend euro geleend. En daarbovenop heeft de moeder van die arme dame vergevorderde alzheimer. In Duitsland hebben ze kennelijk niet de zorgvoorzieningen die wij hier hebben, want haar moeder woonde bij haar in huis. Om hierheen te kunnen komen en bij mij te zijn, moest ze eerst haar moeder in een tehuis onderbrengen, en dus heb ik haar daar ook bij geholpen.’

‘Heel gul van u,’ zei Potting. ‘Tot op welke hoogte?’

‘Een heel jaar verzorging voor haar moeder moest vooruitbetaald worden: honderdtwintigduizend euro.’

Johnny negeerde het geschokte geluidje van de vrouwelijke agent.

‘Dus als ik alles bij elkaar optel, meneer, dan komt dat uit op een totaal van meer dan tweehonderdduizend euro, correct?’ vroeg Potting.

‘Min of meer. Er zijn hier en daar wat kleine dingetjes bij gekomen,’ antwoordde hij blozend. ‘Het is allemaal alleen maar een lening, ze gaat het allemaal terugbetalen, net zoals de eerste keer. Maar wat is de relevantie van dit alles?’

‘Dat leg ik zo uit, meneer. Mag ik een persoonlijke vraag stellen? Bent u een rijk man, majoor Fordwater?’

‘Rijk? Nee, ik was beroepssoldaat. Na mijn tijd bij het leger heb ik in de liefdadigheidsbranche gewerkt, totdat mijn vrouw ziek werd. Ze kreeg ALS. Ik moest mijn baan opzeggen om fulltime voor haar te kunnen zorgen. De laatste twee jaar had ze vierentwintig uur per dag zorg nodig, en dat was samen met de ziektekosten een behoorlijke financiële aderslating. We waren niet verzekerd, snapt u.’

‘Maar toch kon u meer dan tweehonderdduizend euro naar deze Ingrid Ostermann overmaken?’

‘Heel eerlijk gezegd... heb ik een paar leningen bij de bank afgesloten en de overwaarde van mijn appartement laten uitkeren. Ik heb zo’n beetje alles verpand. Een zeldzame Bentley verkocht die ik van mijn vader had geërfd. Maar het geeft niet, want Ingrid betaalt alles terug van haar aandeel in het huis in München.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Als je van elkaar houdt, dan help je elkaar, toch?’

De twee agenten keken hem bevreemd aan.

‘Ik hou van haar. We blijven de rest van ons leven bij elkaar. Dat geld doet er niet toe. Ze betaalt het allemaal terug en daarna kunnen we van haar alimentatie leven.’

‘We hebben u daarstraks al verteld, meneer, dat Ingrid Ostermann niet bestaat, maar u gelooft ons niet, hè?’

‘Nee, want jullie hebben het helemaal verkeerd. Er moet ergens een vergissing zijn gemaakt.’

Norman Potting schoof een foto over de tafel naar hem toe. ‘Is dit Ingrid Ostermann, denkt u?’

Johnny bekeek de foto vluchtig, en zijn gezicht klaarde op. ‘Ja! Maar wacht even, makker, dat dénk ik niet – ik wéét het!’

‘Bent u daar heel zeker van?’

‘Geen twijfel mogelijk. Dat is ze, ja. Wat impliceert u nou precies?’

Potting aarzelde. Als jonge agent bij de verkeerspolitie had hij één taak gehad die hij haatte: het brengen van een overlijdensbericht. Om twee uur ’s nachts bij mensen aanbellen om mee te delen dat een dierbare was overleden. Wat hij op het punt stond aan majoor Fordwater te vertellen, zou net zo erg zijn.

In sommige opzichten misschien nog wel erger.

Van Peter James verschenen bij Uitgeverij De Fontein:

Roy Grace-thrillers:

Doodsimpel

De dood voor ogen

Op dood spoor

Op sterven na dood

Ten dode opgeschreven

Doodskus

Dodemansrit

Schijndood

Doodsklok

Als de dood

Tot in de dood

Dodelijke affaire

Doodsangst

Een dodelijke gok

Stand-alone thrillers:

De perfecte moord

Perfectie

Ultiem bewijs

Ik volg jou

Eerste druk mei 2024

Oorspronkelijke titel *Dead at First Sight*

Oorspronkelijke uitgever Macmillan Publishers

Copyright © Really Scary Books / Peter James 2019

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © De Weijer Design/Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 7111 6

ISBN e-book 978 90 261 7112 3

ISBN luisterboek 978 90 261 7113 0

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.